

Se naște o vedetă ?

CLAUDIU BLEONȚ

Ucenicia lui Claudiu Bleonț s-a desfășurat la vedere. Student, în anul II fiind, juca în *Omul care aduce ploaie* — spectacolul de diplomă al colegilor lui mai mari. În anul III a apărut pe scena Teatrului de Comedie în *Turnul de fildeș* și *Strigoii la Kitahama* și a fost distins cu un premiu de interpretare pentru rolul din filmul *Concurs*. În stagiunea aceasta și-a dat examenul final cu un rol din *Agachi flutur* și poate fi văzut în spectacolul Teatrului Național *Zbor deasupra unui cuib de cuci*. Bleonț are de dat, dincolo de silueta lui adolescentină, dincolo de chipul său de o extremă mobilitate —, privirea lui, care cuprinde fondul general de sentimente, nu doar al unui tânăr, ci al tinereții: elanul și fragilitatea, candoarea și puterea de a pătrunde pînă în esența lucrurilor, suferința etalată fără falsă pudoare, bucuria descoperirilor existențiale.

Tinerii pe care i-a interpretat erau individualități cu totul diferite, dar, în redarea lor diversă, constante rămîn precizia caracterizării, selecția procedeeilor care alcătuiesc dominantă, expunerea firească a acestora, fără a evita condiția care deosebește viul de mort: contradicția. Două exemple contrastante: Ghiță Coșcodan, tânărul îmbătrînit din pricina avariei — schemă a caracterului clasic, din vodevilul lui Alecsandri, și nevroticul Billy din *Zbor...* — imagine foarte modernă a fluidității caracterologice și temperamentale găsesc în talentul interpretului toate datele pentru a deveni personaje adevărate în contextul respectivelor spectacole. Spontan și proaspăt în reacții, inteligent și lucid în dozarea și gradarea lor, Bleonț este, probabil, tipul de actor pe care-l descria Diderot în celebrul său *Paradox*.

Dar este el o vedetă ? — mă întreb, recitind titlul rubricii. Da, pentru că joacă bine, pentru că se scrie bine despre el, pentru că profesioniștii îl respectă, și pentru că publicul a început să-l iubească. Și totuși... La câteva zile după premiera de la Național l-am întâlnit grăbindu-se spre Casa de Cultură a studenților, la formația de teatru *Podul* — unde a jucat înainte de a intra în Institut — ca să mai facă, „de plăcere”. împreună cu ei, un spectacol. O reprezentație desfășurată în fața a cel mult 80 de spectatori, în care el, Bleonț, anonim, îmbrăcat în costum de repetiții și încălțat în papuci de gimnastică, se integrează unei evoluții de grup, sublimă tocmai prin efortul de a impune grupul și nu individualitatea. Ceea ce îl desparte astăzi pe Claudiu Bleonț de condiția de vedetă — în accepția ei curentă — este tocmai credința că el există în teatru pentru a arăta, nu pentru a se arăta.

Magdalena BOIANGIU

